



ĽUBICA ŠTEFANIKOVÁ

CHOŇ DOMOV

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0211-7

ĽUBICA ŠTEFANIKOVÁ

CHOĎ DOMOV

Grafická a technická spolupráca: Fújas Štefan, Labai Emil,

Ličko Michal

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z. /

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0211-7

VENOVANIE

Tento román venujem všetkým ženám, ktoré denne prinášajú obeť pre svoju rodinu. Hrbia sa nad krajčírskym strojom, stoja za výrobným pásom, nosia ťažké nákupy, znášajú ponížovanie od svojich najbližších. Cez deň sa usmievajú v práci a v noci varia, žehlia alebo možno štopkajú ponožky. Každý z nás ich správanie berie ako samozrejmosť. Nikto na nich nemyslí, a preto tento príbeh venujem im. Aby vedeli, že na nich myslím ja.

Lubica Adamová Štefaniková

OBSAH

Kapitola I.....	4
Kapitola II.....	16
Kapitola III.....	27
Kapitola IV.....	36
Kapitola V.....	54
Kapitola VI.....	69
Kapitola VII.....	87
Kapitola VIII.....	98
Kapitola IX.....	122
Kapitola X.....	132
Kapitola XI.....	146
Kapitola XII.....	172
Kapitola XIII.....	191
Kapitola XIV.	202
Kapitola XV.	214
Kapitola XVI.	240
Kapitola XVII.	260
Kapitola XVIII.	273
Kapitola XIX.....	288
Kapitola XX.....	294
EPILOG	303

Kapitola I.

„Mama, otec, som doma!“

Mladý muž vošiel do domu, odložil si tašku i bundu a vošiel do obývačky. Chcel ešte niečo povedať, ale prst na ústach jeho otca ho zastavil. Otcovo gesto pochopil a mlčky čakal na jeho slová. Jeho matka ležala na pohovke a spala.

„Čo sa stalo? Niečo zlé?“

„Filip, musím ti niečo povedať. Pod', pôjdeme do jedálne, necháme mamu, nech si oddýchne.“

Dvaja muži mlčky prešli na opačnú stranu domu. Táto krásna dvojposchodová vila bola postavená už dávno, patrila rodine Staškovej už dlhé roky. Desať generácií tu žilo svoje osudy. Filip bol posledným dedičom rodinného majetku.

Slobodný, tridsaťštyriročný, vysoký, štíhly muž s neposlušnou ošinou. Neodolateľný brunet s modrými očami, priehľadnými ako studničky. Neuvedomoval si to, ale mnoho ženských a dievčenských srdiečok sa zachvelo pri pohľade do tých jeho očí. Jeho pery boli vždy zvlnené do prítiaživého úsmevu. Odzbrojil tým väčšinu ženského osadenstva vo svojej blízkosti a dosiahol, čo chcel.

Väčšinu časov pohrával na jeho tvári úsmev. Keď bol sám sebou a vo svojej izbe, tie pery boli smutné. Túžili po bozkoch milovanej ženy.

Pracoval ako manažér v jednej zahraničnej firme, ktorá otvorila pobočku aj v ich meste. Predtým pracoval v zahraničí. Hneď po nežnej revolúcii využil možnosti, ktoré sa mu ponúkali a odišiel pracovať do Anglicka. V ich rodine sa hovorilo niekoľkými cudzími jazykmi vždy. Keď bol ešte malý, hneval sa na otca, že ho nútil učiť sa. Načo v takom režime? Veď môže žiť aj bez toho. Neskôr mu bol vďačný. Využil svoje jazykové prednosti a odišiel na niekoľko rokov pracovať do neznámeho prostredia.

Jeho výhodou bola húževnatosť. Táto povahová vlastnosť bola prirodzenou črtou ich rodiny. Nevzdával sa ľahko, nenechal sa len tak odradiť od svojho cieľa. Ak si niečo zaumienil, šiel vytrvalo za ním. Jeho otec sedí v jedálni na pohovke, nalial im obidvom koňak, zapálili si cigarety a pomaly popíjali. Syn nehovoril nič, čakal na slová svojho otca. Otec bol smutný, čakal ho nepríjemný rozhovor. Ivan bol šesťdesiatpäťročný muž, vlasy mu sem-tam prekryvali šediny, mal modré oči, ktoré zdedil jeho syn. Filip si nepamätal, žeby sa jeho otec niekedy hádal s matkou alebo sa mračil dlhšie ako pár minút. Teraz sedel pred ním a bol v rozpakoch. Všimol si, že otec mu chce niečo povedať, len nevie ako začať.

„Otec, tak už začni, som napnutý ako struna. Nech už je to dobré alebo zlé, začni už, prosím ťa.“

„Vieš Filip, stala sa taká vec... Pamätáš sa na tetu Silviu, sestru tvojej matky a strýka Vladimíra, môjho brata? Odišli pred mnohými rokmi bývať do Čiech. Boli na ceste k nám a ich auto malo nehodu. Oni...“

„Čo oni ? Stalo sa im niečo?“ - s otázkou v očiach a s obavami v hlase sa spytoval syn otca.

„Sú... Zahynuli na mieste. Ale zostala po nich dcérka.

Malá Zuzana.“ - povedal trasľavým hlasom Ivan.

„Boli na ceste k nám, mali tu stráviť dovolenku. Tak som sa tešil, že po rokoch znova uvidím svojho brata...“ - tu sa mu hlas zlomil a starý muž sa pustil do tichého plaču.

Filip vstal a podišiel bližšie k otcovi. Objal ho a utešoval ako vedel. Len hmlisto si pamätal na strýka a tetu. Ako dieťa ich mal veľmi rád, lebo oni ho zbožňovali. Nemali vtedy svoje deti, tak ho rozmaznávali ako svojho. Potom sa bratia Ivan a Vladimír pohádali kvôli majetku a strýko odišiel do Čiech. Dostal pracovnú ponuku a keďže jeho žena súhlasila, tak sa odsťahovali tam. Odvtedy sa bratia nestretli. Po rokoch si rodiny začali telefonovať a písať.

Bratské city sa nedali vymazať. Rodinné puto bolo príliš silné, aby sa roztrhlo pre nejaký majetok. V rodine Staškovej boli city vždy na prvom mieste. To Filip pochopil už ako malé dieťa. Vtedy sa hanbil pred svojimi

rovesníkmi, aj pred cudzími ľuďmi, že jeho otec tak veľmi ľúbi jeho mamu. A že jeho mama stále ľúbi svojho muža, jeho otca. Boli k sebe nežní a pozorní aj po dlhých rokoch manželstva. Ich láska bila do očí. Ivan aj na verejnosti svoju ženu sem-tam pohladil a nežne pobožkal. Díval sa na ňu s úsmevom a so šibalskými ohníčkami v očiach. Malému Filipovi to vtedy veľmi prekážalo. Puberta. Kde sú tie časy. Väčšina rodičov jeho priateľov boli rozvedených. Nechápal to. Aj u nich boli hádky, ale potom bol dlho pokoj. Ako mladému mužovi mu to tiež prekážalo. Nežnosťky jeho otca a mamy boli pre neho nestráviteľným orieškom. Ale čím bol starší, tým viac ich preto obdivoval. Až vytriezvenie z hlúpej lásky mu otvorilo oči. Kým sa sám nezamiloval, vtedy pred rokmi, tak to nechápal. Zaľúbil sa ako mladý muž, ktorý sa vrátil z povinnej vojenskej služby. Bola z dobrej rodiny. Pracovala ako čašníčka vo veľkom hoteli v ich meste. Jeho kamaráti ho od nej odhovárali, no nedal si povedať. Mala veľa priateľov. Všetci ho upozorňovali, on tomu nechcel veriť.

Kým neuvidel na vlastné oči, ako ho klame s iným a potom s ďalším a ďalším. Povedal si, že sa už viac v živote nezamiluje. Zamkol svoje srdce na tisíc zámkov. Odišiel za hranice, tvrdo tam roky pracoval. Nie pracoval, ale drel ako kôň, aby prehlušil ten hlas vo svojom vnútri. Jeho srdce volalo po láske. Jeho telo túžilo po pohladení od nežnej ženskej ruky. Občas si našiel milenku, aby sa nezbláznil. Lenže on chcel viac. Chcel niekoho milovať, ale akosi mu osud neposlal do cesty tú pravú. Prešli roky, vrátil sa domov. Jeho priatelia ho prijali späť do partie. Chodil na diskotéky, do baru. Samozrejme večer po práci, keď mu to pracovné povinnosti dovolili. Lenže partia sa rokmi zmenšovala, kamaráti sa oženili. Zrazu zostal v partii len on a samí cudzí mladí chlapci. Nerozumel ich zábave ani humoru. A dievčatá neboli také, aké si predstavoval. Boli na jeho vkus vulgárne a hlučné. Keď mu raz v bare čašníčka povedala, že by mal ísť s dcérou domov, tak sa zarazil a pozrel sa sám na seba. Zabával sa s mladými ľuďmi,

ktorí by mohli byť jeho deťmi. Nebol síce medzi nimi rozdiel generácie, ale aj tak. Oni neboli pre neho roveň, ani vekom, ani názormi. Dievčatá. Boli krásne, ale pre neho príliš mladé. Vyzerali ako pekné bábiky. On mal rád priebojné ženy. Jeho kolegyne sa snažili uloviť slobodného krásavca, ale ani jednej sa to nepodarilo. Vo svojom postavení bol dobrou partiou a v zahraničí si zarobil dosť na slušný život. Mohol si kúpiť alebo dať postaviť dom. Ale načo, a hlavne pre koho. Všimol si, že jeho kolegyne s ním koketujú, že nejedna by s ním chcela randiť. Ale povedal im na rovinu, že to nejde. Zo začiatku sa na neho hnevali, ale potom zistili, že v ňom majú spoľahlivého priateľa, ktorý vždy pomôže. Jeho srdce bolo stále zamknuté, mohla ho odomknúť len láska. Ale tá neprichádzala. Tak si zvykol, že po práci šiel hneď domov. Jeho rodičia ho zo začiatku nechápali. Veď vždy bol s niekým, a teraz sedí doma. Prijali tento fakt a dali mu pokoj. Bolo im však smutno, túžili po vnúčatách a spokojnom synovi.

Ale on chodil zamračený a sám. Nenaliehali na neho, videli na ňom, že i on je z toho nešťastný. Niekedy zašiel za kamarátmi, na krátku návštevu. Väčšina z nich mala malé deti, tak nemali čas na zábavky. Povinností bolo neúrekom. Chcel vedieť, ako žijú jeho ženatí kamoši. Aké to je byť ženatým mužom. Lenže potom bol na tom ešte horšie. Počas jednej takej návštevy si uvedomil, aký je jeho kamarát šťastný. Bol to najväčší bitkár v bande, ale jeho žena ho zmenila na milujúceho manžela a otca. Mali malého dvojročného syna a čakali druhé dieťa. Malo sa narodiť o pár týždňov. Sedeli s ním v obývačke a on pozeral na šťastnú rodinku. Jeho priateľ vždy nežne pohladil ženu, keď šla okolo. Hral sa s jeho synom a vtedy si uvedomil, že aj on chce taký život. Žiť s rodinou, manželkou a s deťmi. Pracovať pre nich a starať sa o nich. Že už nechce byť sám. Že nechce spať sám, ale s milovanou ženou, manželkou, a v noci jej šepkať všelijaké hlúposti, smiať sa, hladiť ju, milovať ju. A potom, cez deň ju hladiť po veľkom bruchu, v ktorom je ich dieťa.

Prišlo mu to vtedy ľúto a radšej rýchlo odišiel. Už sa nedokázal pozerat' na to ich šťastie. Nie, nezávidel im ho, doprial im. Tá bolesť bola príliš silná, aby ju pred nimi skryl. Tak plynuli dni a týždne a on bol stále sám. Zvykol si na myšlienku, že ostane slobodný do konca života. Bolo mu ľúto rodičov. Vedel, ako túžili po vnúčatách. Tak im chcel splniť ich želanie, ale nedalo sa. Nechcel sa oženit' za každú cenu. Teraz tu sedí s otcom a utešuje ho. Nikdy ho nevidel takého smutného. Dokázal si predstaviť ako sa cíti, hoci on súrodencov nemal.

„Kde sa to stalo?“

Ivan prestal plakať a nechápavo pozeral na syna. Bol taký ponorený do svojho smútku, že nerozumel synovej otázke.

„Kde sa to stalo a čo je s ich dcérou? Vieš o tom niečo? Otec!“

„Filip, ach Filip. Najsmutnejšie na tom je, že sa to stalo v našom meste na veľkej križovatke a to dnes doobeda. Nepočul si v práci nič?“

„Počul! Videl som, že sa niečo stalo! Šiel som autom okolo. Niečo som pre firmu vybavoval, bol som v meste. Keby som to vedel!!!“

„Vidiš Filip! Cesty Božie sú nevyspytateľné. Oznámili mi to len pred dvoma hodinami. Ty si bol v práci a Klaudii prišlo zle. Musel som zavolať pohotovosť. Dali jej niečo na upokojenie. Teraz bude niekoľko hodín spať. Necháme ju v obývačke, nebudeme ju rušiť. Musíme ísť do nemocnice, je tam Zuzana. Je ešte v šoku, ako mi hovorili policajti aj lekár. Chcem ju zobrať k nám domov. Pod', ideme.“

„Dobre otec, ideme. Vyjdem s autom von pred dom a budem t'a čakať.“

Absolvovali nutné úkony s identifikáciou tiel. Potom sa rozprávali s lekármi a políciou. Ich zranenia boli nezlučiteľné so životom. Boli na mieste mŕtvi. Vinný bol opitý vodič, ktorý tiež neprežil nehodu. Nevedeli, čo budú robiť, ale bola tu Zuzana, o ktorú sa museli postarať. Ležala v nemocničnej izbe. Lekári jej dali veľkú dávku

sedatív na upokojenie a teraz spala. Ivan bol z toho všetkého zdrvený, radšej odišiel domov. Odviezol ho jeho priateľ lekár, ktorému sa práve skončila služba. Filipovou povinnosťou bolo postarať sa o Zuzanu. Bol zvedavý na svoju sesternicu. Nikdy doteraz ju nevidel. Aký osud ju čaká? Ved' vinou nezodpovedného človeka prišla o oboch rodičov naraz! Aká vlastne je? Ako vyzerá? Musí jej pomôcť! Je to jeho povinnosť. Nemá nikoho okrem nich. Oстане bývať u nich aspoň nejaký čas a potom sa uvidí, čo ďalej. Kráčal dlhou nemocničnou chodbou k izbe, kde ležala Zuzana. Z izby vyšla zdravotná sestra. Opýtal sa jej, či môže ísť za ňou dnu, že je jediný príbuzný. Súhlasne prikývla, ale dala si prst na ústa, aby bol potichu. Tichučko otvoril dvere a vošiel dnu. Izba bola útulná, od nemocničnej izby to nečakal. Bola to menšia miestnosť, mohol tu byť iba jeden pacient. Rozhliadol sa dookola a uvidel na stenách rôzne obrázky. Na stolíku boli plyšové hračky a knižky. Potom obrátil pozornosť na pacienta, ktorý ležal na nemocničnom lôžku.

Na posteli ležala krásna mladá žena s plavými vlasmi, ktoré boli rozhodené po poduške. Spala.

Filipovi vyrazila dych, čakal malé dieťa, veď otec hovoril o malej Zuzane. A tu pred ním leží víla, ktorá spí ako v rozprávke. V smutnej rozprávke, lebo práve prišla o oboch rodičov. Zrazu víla otvorila oči a Filip uvidel najkrajšie modré oči vo svojom živote. Tie oči sa na neho nechápavo pozerali. Pri pohľade do tých očí Filip cítil, ako sa mu krúti hlava a srdce splašene bije. Pocítil kľč v bruchu a nohy mu nejako zoslabli. Premohol tie neznáme pocity a oslovil mladú ženu.

„Som tvoj bratranec Filip, ale priatelia a rodičia mi hovoria Filo.“ - podišiel bližšie a podával jej ruku.

Posadila sa a aj ona mu podala ruku. Bola teplá a príjemný dotyk v nej vyvolal búrku citov. Chvíľu sa ešte držali za ruky, akosi zabudli na čas a pozerali jeden druhému do očí. Díval sa do tých nádherných očí a cítil, že je stratený. Láska znova zaklopala na jeho srdce a on ho otvoril dokorán. Ani sám nevedel, že sa to stalo za tých pár sekúnd.

„Som Zuzana, ale moji rodičia mi hovoria Zuzu.“

Kapitola II.

„Som Zuzana, ale moji rodičia mi hovoria Zuzu.“ -
rozplakala sa a Filip ju mimovoľne objal.

Držal ju v náručí a tíšil jej žiaľ. Cítil, ako láska znova
naplnila jeho srdce. Vedel, že nemá budúcnosť ale teraz,
v tejto chvíli mu to bolo jedno. Chcel cítiť blízkosť
dievčiny a nič iné ho nezaujímalo. Nechápal sám seba.
Prečo hovorí o láske? Ved' ju vidí prvýkrát!

„Neplač Zuzu. Tvojim rodičom to nepomôže, iba si
ublížiš. Bude ťa bolieť hlava, neplač už. Moja malá
sesternica.“ - hladil ju po vlasoch a po chrbte.

Tíšil ju a čičíkal ako malé dieťa. Po nejakej chvíli prestala
plakať. Pozrela sa na svoju novú rodinu tými svojimi očami
a Filipovi bolo všelijako.

„Môžeš mi hovoriť Zuzu, nikto mi tak nehovoril, len oco
a mama. Ale ty môžeš.“ - trochu potiahla nosom.

Podal jej vreckovku.

„Len, ak ma ty budeš volať Filo, dobre?“

Zdvihla na neho uplakané oči. Leskli sa od slz a on sa v nich utápal a vedel, že mu už nič nepomôže.

„Ďakujem za vreckovku, aj za pomoc.“

„S mojím otcom sme sa dohodli, že pôjdeš na nejaký čas k nám. Súhlasíš?“

Nikdy v živote by si nepomyslel, že pár sekúnd môže trvať celú večnosť.

„Súhlasím, veď už aj tak nikoho nemám.“

Znova plač a znova útecha v jeho náručí. Aj bolesť môže byť sladká ...

„Neplač, pôjdeme k nám domov. Tam si oddýchnješ.

Pod’.“

Pomohol jej zobrať veci, ktoré mala v nemocničnej izbe.

Počkal na chodbe, kým vybavila potrebné formality na prepustenie a potom kráčali nemocničnou chodbou.

Zuzana šla pomaly, dávka sedatív ešte celkom nevyprchala. Filip ju podpíeral.

Zrazu sa jej podlomili kolená a on ju radšej zobral do náručia. Posadil sa s ňou na lavičku na nemocničnej chodbe a čakal, kým sa trocha preberie. Cítil neskutočnú krivdu, že žena, ktorú teraz objíma je jeho príbuzná. Zaboril tvár do jej vlasov a dýchal ich vôňu. Cítil harmanček a jej parfum. Omamovalo to jeho zmysly. Prečo mu osud poslal do cesty ženu, ktorú nemôže milovať? Prečo je len osud taký krutý? Nestačí, že stratil strýka a tetu, ale ešte aj toto! Musel svoje vnímanie presunúť na Zuzanu. Krátka indispozícia prešla a po otázke, či je schopná pokračovať išli k autu. Celou cestou mlčali.

Zuzana bola krásna tridsaťročná žena. Nežné žieňa s modrými očami, ktoré už nevedomky pobláznili mnoho mužov. Nebola vysoká, Filipovi siahala sotva po plecia. Krehká víla, to ho napadlo ako prvé, keď ju uvidel ležať v nemocnici. Otvorila oči a ukradla mu srdce. Myšlienku zahnal, ale ona stále prichádzala a nedala mu pokoj. Potichu vošli do domu. V obývačke na pohovke sedeli

jeho rodičia. Chvíľu nemo pozerali na svojho syna a na dievčinu, ktorá kráčala za ním. Mama Klaudia mala na tvári utrápený výraz. Skoro naraz jej zomrela sestra a švagor. Zostala po nich len ich dcéra Zuzana. Nikdy ju nevidela, ale jej muž vysvetlil, že ešte musela zostať chvíľu v nemocnici. Filip ju privedie a pár dní bude u nich, kým vybaví všetky záležitosti týkajúce sa pohrebu.

„Mama, otec, toto je Zuzana.“

Jednoduché slová, ale také zvláštne. Cítil sa nejako čudne, keď ju predstavoval rodičom. Takto nejako si to vysníval vo svojich predstavách. Jedného dňa príde domov a predstaví milovanú ženu, nastávajúcu manželku svojim rodičom. Lenže teraz predstavuje svoju sesternicu, ktorá sa tak nečakane objavila v ich živote. Stále sa nemohol zbaviť týchto čudných pocitov. Ani nepočul otázku, ktorú dávala jeho matka Zuzane.

„Zuzana, ako sa cítiš, nie si zranená, nebolí ťa nič?“

„Nie, mne sa nič nestalo.“

Znova slzy. Ale tentoraz sa neodvážil utíšiť ju vo svojom náručí.

„Ja som nebola v aute. Prišli sme do mesta už ráno. Cestovali sme v noci, kvôli premávke. Chcela som vidieť mesto a niečo kúpiť, a tak ma rodičia vysadili na jednom parkovisku, neďaleko tej osudnej križovatky.“

Znova plač, ale už len tichý. Všetci prítomní mlčali, čakali, kým sa mladá žena upokojí.

„Kúpila som čo som chcela a čakala som na rodičov, že po mňa prídu. Ale to už sa nestalo. Videla som tú nehodu na vlastné oči. Na tú scénu nezabudnem do konca života. Zostala som na svete úplne sama, nemám už nikoho.“ - smutne si vzdychla.

Zvesila hlavu a mlčala. Plakať už nemohla. Filip sa na ňu díval s účasťou. Tak preto jej museli dať toľko liekov na upokojenie.

„Nie, nie si sama dievča. Máš nás, sme tvoja rodina. Pomôžeme ti, ostaneš u nás. Zariadime všetko potrebné a potom budeš oddychovať tu. Miesta je tu dosť, dom je veľký.“ - s rozhodnosťou povedala Klaudia.

Videla, že muži mlčia, tak sa ujala iniciatívy sama.

Vstala a odišla prichystať izbu pre neter. Muži ostali so Zuzanou v obývacej izbe.

„Zuzana, nie si hladná, nechceš niečo zjesť?“ - spytoval sa Ivan.

„Nie strýko, nebudem nič jesť. Nemôžem.“

„Ale Zuzi, musíš niečo jesť, zoslabneš. Aspoň malú večeru. Uvarím ti krupicovú kašu, v tom som majster.

Pod“.“ - zobral nechápajúcu Zuzanu za ruku a odtiahol ju do kuchyne.

Už sa na ňu nedokázal pozeráť, aká je smutná. Ale hlavne chcel byť s ňou sám. Pred otcom mal trému a bál sa, že sa prezradí.

„Sadni si sem, je to najlepšie miesto v kuchyni.“ - ponúkol jej miesto pri piecke, ktorú si nechali aj po prestavbe domu. Milovali oheň, a tak aj napriek tomu, že kuchyňa bola zariadená moderne, piecka tam zostala. Kozub bol v obývacej izbe a malý sporák v kuchyni. Boli to najobľúbenejšie miesta v dome. Všetci traja trávil čas najčastejšie v týchto miestnostiach. V kuchyni bolo príjemne a teplo.

Zuzana si sadla a mlčala. Zo začiatku sa triasla, ale teplo ktoré vychádzalo z malej piecky, ju zohrialo. Filip sa medzitým zvrátil pri sporáku a varil krupicovú kašu. O niekoľko minút už v kuchyni rozvoniavalo sladké jedlo. „Dal som ti do nej trocha medu, bude sa ti lepšie spať.“ Pokus o žart sa nevydaril. Zuzane sa v očiach objavili slzy. Podišiel k nej bližšie a zobral jej ruku do svojej dlane.

„Prepáč mi, nechcel som. Nehnevaj sa.“ – hladil ju po ruke a díval sa jej do očí.

„Zuzana, musíš zjesť aspoň niečo. Viem, že nemáš na jedlo chuť, ale nebudeš mať sily a tie v nasledujúcich dňoch budeš potrebovať. Nie si sama, sme tvoja rodina. Pod', sadni si sem k stolu a pokús sa zjesť aspoň pár lyžíc.“ – zobral ju za ruku a doviedol k stolu.

„Kašu som ti dal do mištičky, z ktorej som ju kedysi jedol ja. Keď ju zješ, uvidíš obrázok.“ – prihovárал sa jej tak, ako to kedysi robila jeho matka jemu, keď bol malý.

Zuzana sa na neho placho usmiala. Najprv zjedla len jednu lyžičku, potom dve, ale nakoniec bola miska prázdna. Na dne sa objavil obrázok princa na koni, ktorý si vedie domov do hradu svoju princeznú. Nechápavo na neho pozerala. Myslela si, že len žartuje a chce ju za každú cenu rozveseliť, no on neklamal. Správal sa k nej nežne a milo. Cítila sa dobre a bola pokojná. Do kuchyne vošli Filipovi rodičia. Boli ticho a čudovali sa.

Ich dospelý syn stojí pri drese a umýva riady po večeri, ktorú uvaril. Nevedeli o ňom všetko, bývajú spolu pod jednou strechou a nepoznajú svojho syna. Mlčali, boli radi, že sa správa takto.

„Pod' drahá, pripravila som ti izbu, tam si oddýchnesť.

Zajtra sa porozprávame. Filip ďakujem.“

Klaudia zobrala Zuzanu za ruku a odviedla ju do jej izby.

Miestnosť bola na druhom poschodí ich domu. Prízemie domu tvorila denná časť a hore na poschodí boli ich izby.

Každý z nich mal svoju a rodičia mali ešte spoločnú spálňu. Každý z tejto rodiny mal svoje súkromie, ktoré ostatní členovia rodiny rešpektovali.

Okrem ich izieb a spoločnej spálne to boli ešte tri host'ovské izby. Každá miestnosť mala k dispozícii vlastnú kúpeľňu a toaletu. Po návrate Filipa zo zahraničia prestavali dom podľa jeho predstáv. Tak si každý užíval súkromie podľa vlastného uváženia a nevyrušoval iných. Dom bol útulný, lebo pani domu, Klaudia bola dobrou gazdinou a dôstojne reprezentovala rodinu a ich dom. Všetko bolo farebne zladené, ako si to želal Filip. Po návrate z Anglicka zariadil dom podľa seba a podľa toho, ako to videl tam. Všetko bolo moderné, útulné a praktické. Chýbala už len mladá pani domu. Host'ovská izba bola zariadená moderne a vkusne. Nábytok bol drevený. Filip mal rád drevo. Jednoduchý a moderný nábytok bol doplnený modernými doplnkami. Obrázky, vázičky, kvety a iné drobnosti. O to sa už postarala pani Klaudia. Lebo tieto zbytočnosti, ako ich nazýval Filip, robili dom domovom. On bol muž, mal na to iný názor. Kedysi bol ich dom stále plný hostí, ale Filip sa za posledné dva roky zmenil a dom bol často prázdny.

Žili si tam ticho a skromne, len oni traja. Filipovi rodičia často odchádzali na nejaký výlet. V mladosti si to nemohli dovoliť. Tak si užívali aspoň teraz, keď už boli na dôchodku. Filip ich sám posielal na dovolenku a do kúpeľov. Zarobil ako manažér v zahraničnej firme dosť a nemal nikoho iného, komu by pomohol.

Zuzana osamela. Aj napriek prežitému nešťastiu sa v tejto miestnosti cítila dobre. Vošla do kúpeľne, osprchovala sa a obliekla si nočnú košeľu, ktorú jej prichystala teta. Bola jej síce trocha veľká, ale to nebolo dôležité. Lahla si do postele a zatvorila oči. Tú scénu prežívala znova a znova. Nevedomky nahlas vykrikla. Filip išiel po chodbe a začul výkrik. Prudko otvoril dvere na jej izbe, od strachu, že sa jej niečo stalo zabudol zaklopať. Zuzana sa zľakla a prudko sa posadila na posteli. Mala vyľakaný pohľad. Filip k nej podišiel a starostlivo sa jej opýtal.

„Stalo sa niečo? Bolí ťa niečo?“

„Nie, ale keď zatvorím oči, vidím všetko znova pred sebou a nemôžem zaspať. Nemohol by si tu pri mne zostať a držať ma za ruku? Moja mama to robila každý deň, ale viac to už nebude...“ - hlas sa jej zlomil. To už Filip nevydržal a podišiel k nej bližšie. Sadol si bokom na jej posteľ. Zobral jej drobnú ruku do svojej dlane a začal ju nežne a opatrne hladiť. Zuzana sa pomaly upokojovala. Ľahla si a zavrela oči. On sa na ňu díval a cítil sa napriek všetkému šťastný. Hladil ju po ruke dovtedy kým nepočul, že zaspala. Aj potom ju držal za ruku. Spala tichučko, ako malé dieťa. Najradšej by si k nej ľahol a díval sa na ňu. Zaplašil hriešne myšlienky. Pomaly vytiahol jej ruku zo svojej dlane, prikryl ju a odišiel do svojej izby. V tme sa jeho oči upierali na plafón. Nemohol zabudnúť na ten obraz, ktorý videl pred pár minútami. Ležala u nich doma vo vedľajšej izbe a konečne zaspala. A on ju držal za ruku. Ona sama to chcela. Bol šťastný a spokojný, aj keď blízka budúcnosť naznačovala niečo iné.

Kapitola III.

Filip sedel za stolom vo svojej kancelárii a smutne si vzdychol. Ten posledný mesiac by najradšej vyčiarkol zo svojho života. Ich dom sa zmenil na slzavé údolie. V jednej izbe plakala mama, v pracovni otec slzil za novinami a v host'ovskej ležala na posteli Zuzana a plakala skoro celý deň. Každý smútil tajne, myslel si, že si to tí ostatní nevšimnú. Ale stopy slz ostávajú nielen na tvári, ale aj v očiach. Zuzanu všetci traja prehovorili, aby jej rodičia boli pochovaní v rodnom meste. Veď sa tu narodili, patria sem. Nakoniec súhlasila. Bola z toho všetkého taká utrápená, že sa na ňu nemohol pozerat', trhalo mu to srdce.

Deň pohrebu bol ako zlý sen. Prišlo veľa ľudí, oznámili správu aj do Berouna, kde žili Vladimír, Silvia a Zuzana. Pricestovali susedia, známi, priatelia, aj kolegovia z práce.

Filip sa celý čas staral o Zuzanu, nepohol sa od nej ani na krok. Ani ona to nechcela, lebo sa ho držala ako kliešť. Niekoľkokrát ju musel kriesiť, lebo pri niektorých slovách počas obradu odpadla. Všimol si, ako jeden mladý muž na neho pozerá s takou nenávisťou, akú už dávno nevidel. Bol to hosť, ktorý prišiel na pohreb. Chcel sa so Zuzanou zhovárať, ona to viackrát vyslovene odmietla. Nakoniec jej Filip prišiel na pomoc. Požiadal neznámeho muža, aby ju viac neobťažoval. Neskôr mu Zuzana vysvetlila, že je to jej bývalý priateľ a otcov kolega Rudolf. Po obrade bol kar, na ktorom sa zoznámil so susedmi a priateľmi strýka, tety a Zuzany. Zvlášť sa mu páčil sused Karol, ktorý býval hneď vedľa ich bytu. Vymenili si adresy a telefónne čísla. Bol to vdovec, ktorý nemal svoje deti, a tak na Zuzanu nedal dopustiť, videl v nej svoju dcéru ktorú chcel mať, ale nemal. Na druhý deň všetci odišli, Zuzana ostala. Nemuseli ju prehovárať, nechcelo sa jej ísť do prázdneho bytu. A tak zostala u nich ešte mesiac. Potom sa rozhodla, že sa musí vrátiť domov, do Berouna. Predsa je nutné ešte

niečo vybaviť a zariadiť. Ich rodinná firma bola v rukách Rudolfa, čo sa Zuzane a nakoniec aj Filipovi a jeho rodičom veľmi nepáčilo. Klaudia a Ivan boli z odchodu Zuzany smutní. Zvykli si na jej prítomnosť, aj keď väčšinu času plakala. Lúčenie bolo smutné, ale sľúbila im, že sa vráti čo najskôr. Lenže nechcela cestovať sama, prehovárala Filipa, aby išiel s ňou. V žiadnom prípade nechcela ísť ani autobusom, ani autom. Filip sa nenechal dlho prosiť, len v práci musel dlho vysvetľovať svojmu šéfovi, že o niekoľko dní bude späť. Nakoniec ho pustili. Cesta vlakom prebehla hladko, cestovali cez deň. Bolo to síce dlhé a únavné, no v jej prítomnosti čas letel akosi príliš rýchlo. Niekedy mlčali, niekedy sa rozprávali. Pri predstave, že o pár dní pôjde opačnou cestou sám, mu nebolo do smiechu. Začínal tušiť, že city ktoré prechováva voči Zuzane, sú príliš hlboké. Nemali nič spoločné s láskou ku sesternici. To pochopil hneď na druhý deň po pohrebe. Večer sa všetci zišli po únavnom dni vybavovania v kuchyni.

V malom sporáčku vždy horel oheň a dodával kuchyni zvláštne čaro. Neraz sa všetci štyria k nej prisunuli a zohrievali. Zuzana im povedala, že majú rodinnú firmu, ktorá prosperuje. Začalo sa im dariť viac ako dobre pred dvoma rokmi. Ona vyštudovala ekonómiu, tak robila všetky účtovné práce. Poznala ich firmu dobre. Vďaka jej otcovi mali dostatok odberateľov. Krajčírska firma, ktorá na trh doniesla nové kreatívne nápady aj vďaka Zuzane, bola v zahraničí vítaná. Drvivá väčšina ich výrobkov putovala do Nemecka a Anglicka, a tak si žili všetci traja dobre. Zuzana sa im priznala, že pred niekoľkými rokmi sa za toho Rudolfa skoro vydala. Lenže zistila, že ju klame s inou a potom ďalšou a ďalšou. Ich vzťah ukončila ona. Rudolf rozchod niesol ťažko. On, taký krásavec, dostal kopačky! Obťažoval ju dlho, a nakoniec sa mu podarilo presvedčiť jej otca, aby ho zamestnal v ich firme. Bol výborný manažér, dokázal predať všetko. Takého potrebovali. Lenže bola to vysoká daň za jeho dobré služby. Zuzana veľmi trpela jeho každodennou prítomnosťou.